

Ekkora éhség!

Honnét nőtt bennem
ekkorá éhség,
hogy otthagyva terített asztalt,
barátot, felkinálkozó nőt,
kijátszva minden akadályt, kötelmet,
átkelve hegyeken, folyón,
mentem csak mint az ámokfutó
a zene fantom-gyönyöre nyomában . . .

hogy egyszer nyári vizsgaidőben,
mikor más rádió nem szólt az épületben,
reves kazánok labirintusán át
az alagsorba is lebotologtam,
el egészen az inasok
szobájáig, hogy újra halljam
a Divertimentóban azt a
sziszegő vonórész-t a
a túlvilágról.

Mi volt ez a fékezhetetlen
vad mánia, mi volt
az eszelős húzás örvénye?
Mi egyéb mint
színig telt sóvár kínok reménye
a hangok lombján újra sarjadt,
az elveszített természet után.

S egyszín alatt a sejtelem
kuszó hidegtelese,
hogy épp csak megtaláltuk
a magunkét,
kiűznek innen is.

Átrendeződés

Ezt már megéltem egyszer
Hűség önkéntes ügynöke,
hordtam-vittem a titkos
garanciákat, menleveleket
üzöttnek, hontalannak,
sok lemaradt különbnek.
Kézen fogva mutattam,
hol kapnak újra házat, —

*Tanítva ifjat, öreget,
hangok beomlott kútjaiból is
eléjük szabadítottam
az elfelejtett otthon dallamát.*

*Mikor a küldetésből visszatértem,
beszámolnom már nem volt kinek.
A Tavasz fogdmegei közben
átrendezték az egész ügyosztályt.
Felfüggesztve a menedékadók
bitorolt méltóságát,
kinevezték a barátság
törvényes összekötőit.
Vonzalomellenőrző
bizottságokat állítottak,
s kiosztották egymás között
a vád és kegyelem jogát.*

*Néztem, szemközt az intézeti lányok
bolondos cinkos-frivolán,
hogyan mutogatják felém
a kertből csupasz combjukat.*

*S vártam a szólító parancsot,
az elkerülhetetlen
bűnhődést.*

PINTÉR LAJOS

[Pintér Lajos]

*Pintér Lajos, hidd el —
szeretlek? nem szeretlek?
és talán egyre is megy,
ha magadnak mondd,
tükörbe mondd: mindegy,
ha széplány mondja: mindegy,
ha asszony mondja: mindegy.*

*Feküdj végig a homokon,
a nyári homok-szönyegen,
tudod: napod fönn ragyog most,
szemedet lassan lehűnyod:
szempillád ólomnehéz,*